

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.7/2026/16. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. június 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A költségvetési csalás bűntette miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. október 1. napján kihirdetett 18.B.273/2022/189. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 vádlott terhén értékelt költségvetési csalás bűntettének Btk. 396. § (1) bekezdése szerinti törvényhelyét az a) pont 4. fordulatára utalással egészíti ki.

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét – a napi tételszám érintetlenül hagyása mellett – 3.000 (háromezer) forintra, s ekként a pénzbüntetés mértékét 1.200.000 (egymillió-kétszázezer) forintra leszállítja.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztésből a fele rész letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a terheltet az 5 (öt) év tartamú gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó tagi, illetve igazgatói, egyszemélyi vezetői vagy felügyelőbizottsági tagsági foglalkozástól eltiltásra is ítéltnek tekinti.

Megállapítja továbbá, hogy a vádlott közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyeletének zárónapja 2025. október 1., személyazonosító igazolványának száma: szig.szám1

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék 2025. október 1. napján kihirdetett 18.B.273/2023/24. számú ítéletével Terheltl vádlottat bűnösnek mondta költségvetési csalás bűntettében [Btk. 396. § (1) bekezdés, (5) bekezdés b) pont 2. fordulat]; s ezért őt 3 év – fogház fokozatú – szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 400 napi tétel – napi tételenként 10.000 forint, összesen 4.000.000 forint – pénzbüntetésre ítélte. Emellett őt 5 évre „eltiltotta” attól, hogy gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó tagja, igazgatója vagy egyszemélyi vezetője, illetve felügyelőbizottságának tagja legyen. Rögzítette, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett még a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén alkalmazandó jogkövetkezményről, és kötelezte a terheltet az eljárás során felmerült, őt terhelő bűnügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott három munkanapos határidőn belül Terheltl vádlott és védő jelentett be fellebbezést elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.919/2023/26. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt. Az átirat utalt a védelmi fellebbezések iránya okán a felülbírálathoz szükséges, és arra is, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, s a tényállást megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljeskörűen, az elutasított bizonyítási indítványra is kiterjedően teljesítette. Egyetértett az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével, a bűnösségre vont következtetéssel, valamint a cselekmény jogi minősítésével is. A jogi minősítés körében az alkalmazandó büntető törvény kapcsán kifejtett elsőbírói álláspontot ugyancsak maradéktalanul osztotta azzal, hogy az elsőfokú ítélet [138] bekezdése elírást tartalmaz, mert az elbíráláskori Btk. helyesen a 2012. évi C. törvény. Az üzletszerűség felrovásának indokai és a törvényi egységbe foglalás tekintetében a jogi indokolást hiánytalanul tartotta. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helytállóan jelölte meg, csupán a súlyosító tényezők egészítendő ki a költségvetést károsító bűncselekmények köztudomású elszaporodottságával. Az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés, mely tekintetében a törvényszék eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot rendelt el, a kitartó szándékra, két gazdasági társaság nevében több bevallási időszakon keresztül történő elkövetésre figyelemmel inkább méltányosnak tartotta, annak és az ahhoz igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés mérséklésére nem látott alapot. Ugyancsak törvényesnek és arányosnak tartotta a pénzbüntetés és a foglalkozástól eltiltás mértékét, tartamát, előbbi tekintetében utalt arra, hogy a Btk. 50. § (2) bekezdése szerinti kogens rendelkezés alkalmazásának feltételei fennállnak.

[4] A védő a Be. 584. § (6) bekezdésében meghatározott határidőn túl, a nyilvános ülés napján hajnalban előterjesztett fellebbezés indokolásában mind elsődleges, mind pedig

másodlagos indítványát fenntartotta, azt azonban kiegészítette egy további, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását célzó indítványával is.

[5] Ez utóbbinak azért látta szükségét, mert álláspontja szerint a nyomozás és bírósági eljárás során beszerzett szakértői vélemények ellentmondásosak és hiányosak, egyik sem tisztázta ugyanis, hogy amennyiben a vádlott folyamatos kezelés alatt áll, állapotjavulást pedig nem rögzítettek, akkor miért lett vontak beszámítási képességére eltérő következtetést. Felhívta a figyelmet az első szakértői vélemény azon megállapítására is, miszerint nem zárható ki, hogy időszakosan hiányzik a beszámítási képessége a vádlottnak, és ezen időszakokban eljárási jogait nem képes gyakorolni. Mindezek alapján szerinte előzetesen nem dönthető el, hogy az adott eljárási cselekmény esetében a vádlott van-e olyan állapotban, mely képessé teszi az eljárási jogai gyakorlására, emellett szerettek volna kérdéseket feltenni a szakértőknek arról, hogy a vádlott által szedett gyógyszerek és azok előírt mértéke kihatással van-e ezen jogok és kötelezettségei gyakorolhatóságára.

[6] A felmentésre irányuló indítványát arra alapozta, hogy a vagyoni hátrány összege, mely szerinte a ténylegesen be nem fizetett adó miatti bevételkieséssel azonos, nem került megállapításra. Nem tárták fel ugyanis a gazdasági társaságok ténylegesen fizetendő adójának mértékét, és e körben azt hangsúlyozta, hogy az ügyiratok tartalma is arra utal, hogy történt olyan termékértékesítés, szolgáltatásnyújtás a gazdasági társaságok részére, melyekről bizonylatok rendelkezésre állnak, így az adólevonási jog azok tekintetében gyakorolható.

[7] Ezt meghaladóan nem értett egyet a cég1. vonatkozásában a 2012. III. negyedévi bevallás benyújtás elmulasztásának felrovásával, miután a bevallás benyújtásának időpontjában a társaság elhatározta a végelszámolását, és a vádlott az ügyvezetőségről lemondott. Az pedig, hogy ezt nem jegyezték be az egyébként csak deklarativ hatályú cégnyilvántartásba, a lemondás joghatályosságát nem érinti, és nem eredményezi, hogy 2012. július 9. napját követően is terhelték védencét az ügyvezetői kötelezettségek. Hivatkozott e körben a korábban hatályos Gt. 31. § (1) bekezdés d) pontjára, valamint a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 22. § (1) és (3) bekezdésében, valamint 98-99. §-aiban írtakra, és több ezzel összefüggőeseti döntésre.

[8] A nyilvános ülésen a védő a fellebbezés indokolásában írtakat összegezte, azt az enyhítésre irányuló indítványa tekintetében egészítette ki azzal, hogy az enyhítő tényezők túlsúlya miatt – melyet erősít a további egy gyerek tartásához való hozzájárulás és a köz érdekében végzett több éves munkája – a szabadságvesztés tartamának további mérséklését és a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztését, amennyiben pedig erre az ítéltábla nem látna lehetőséget, úgy a fele rész letöltése után a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének biztosítását kérte.

[9] Terhelt1 vádlott felszólalásában és utolsó szó jogán azt hangsúlyozta, hogy 2012 évben bekövetkezett balesete akkori nagyvállalati informatikai vezetői karrierjének véget vetett és emiatt veszítette el részben családját is. A 2012 évi rövid ideig tartó krízist (és erre tehető az eljárás tárgyát képező bűncselekmény is) követően nem adta fel, igyekszik helytállni mind a családi életében, mind pedig a munkában annak ellenére, hogy 2016 óta

rendszeres pszichiátriai kezelésben, továbbá 2025 óta neurológiai kezelésben is részesül 4 éve jelentkező epilepsziás rohamai okán.

[10] A védelmi fellebbezések kizárólag másodlagos, enyhítést célzó részükben bizonyultak – részben – alaposnak.

[11] A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet, figyelemmel a jogorvoslati nyilatkozatok felmentést is célzó tartalmára, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

[12] Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat mindenben betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében, valamint a Be. 609. § (1) és (2) bekezdésében foglalt eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

[13] Nem tekinthető ilyennek, azaz kizárási okot nem valósít meg, hogy a meghatalmazott védő a büntetőeljárás megindítását megelőzően cégbíróági eljárásban a cég1 Nagykereskedelmi Kft.-t képviselte.

[14] Külön kiemelendő, hogy a törvényszék – a terhelt eljárás elhúzását célzó, arra alkalmas magatartását észelve – valamennyi törvényes eszközt haladéktalanul igénybe vett a bizonyítási eljárás mielőbbi lefolytatása érdekében.

[15] A vádlott és tanúk figyelmeztetése szabályszerűen megtörtént.

[16] Az elsőfokú bíróság az okiratokat, iratokat is tárgyalás anyagává tette, az igazságügyi orvos- elmeorvos-, pszichológus, valamint könyvszakértői vélemény(ek)e)t hasonlóképpen ismertette, s a könyvszakértőt – a Be. 529. § (1) és (2) bekezdésben foglalt rendelkezéseket betartva – a tárgyaláson is meghallgatta. Egyúttal igen körültekintően járt el akkor is, amikor a terhelt által becsatolt orvosi dokumentációra, és a határnap(ok)on rendszeresen visszatérő, megjelenést akadályozó kezeléseire figyelemmel a nyomozás során, 2021. február 1. napján beszerzett igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény kiegészítését, ezen belül a terhelt elme- és orvosszakértői vizsgálatát rendelte el.

[17] Nem jelentette a tényállás tisztázási kötelezettség sérelmét, hogy a tárgyaláson a szakértői vélemény kiegészítésében közreműködő szakértő3 igazságügyi elmeorvos-, szakértő2 igazságügyi orvos- és szakértő6 igazságügyi pszichológus szakértőt erre irányuló védői indítvány ellenére nem hallgatta meg. A Be. 530. § (2) és (3) bekezdése ugyanis a szakértő tárgyalásra történő idézésére akkor kerül sor, ha a bíróság a jelenlétét szükségesnek tartja. Márpedig az elsőfokú bíróság kifogástalanul vezette le, hogy az elmeorvos-szakértői vélemény és annak kiegészítése aggálytalan, ellentmondásmentes, és az azt követően becsatolt orvosi iratok alapján sem vált kétségesse a terhelt beszámítási képességének

teljességére és az eljárásban való közreműködésének akadálytalanságára vonatkozó megállapítások helytállósága. A legkorábbi szakértői vélemény azon megállapítása, hogy időszakosan nem kizárható, hogy a vádlott eljárási jogai gyakorlásában akadályozott lehet, a beszámítási képességre vonatkozó megállapítást nem érintette. És ezen általános jellegű megállapítást adott időszakra a bírósági eljárásban beszerzett szakértői vélemény konkretizálta.

[18] A törvényszék a vádlott börtöntűrő képességét érintő újabb szakértői bizonyításra irányuló védői indítvány elutasításáról is maradéktalanul számot adott. Az elsőfokú ítélet [158] bekezdésében írtakkal a másodfokú bíróság mindenben egyetértett; újabb szakértő kirendelése e tárgyban szükségtelen, azt ugyanis kizárólag a vádlott fizikai és mentális egészségi állapota befolyásolja, mely azonban az eljárás során az elme- illetve az együttes elme-orvos-pszichológus szakértői véleménnyel kellően feltárt.

[19] Az elsőfokú ítélet a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontjával összhangban tartalmazza a vád(ak)ra, megelőző bírósági határozatokra, egyesítésre utalást.

[20] A vádlott személyi körülményeire, előéletére vonatkozó adatok [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont] a másodfokú eljárásban becsatolt iratok és a terhelt nyilatkozata alapján annyiban szorul pontosításra, hogy a vádlott egyetemet végzett, informatikus-mérnök, tanár végzettséget szerzett. A Kft.13.-nél dolgozik információbiztonsági szakértőként és az abból származó havi 900.000 forint jövedelme mellett havonta 200.000 forint rokkantsági ellátásban is részesül. A volt házastársától származó két gyerekén kívül 2007-ben született leánygyermek (aki az édesanyjával él) eltartásához is hozzájárul 20.000 forint havi – megállapított – tartásdíj fizetésével és alkalmanként további természetbeni és pénzbeli juttatásokkal. Az Alapítvány11 végzett társadalmi munkájáért 2025. április 21. napján Alapítvány11 díjban, a Alapítvány12 céljában való közreműködésért pedig 2025. február 23. napján oklevélben részesült.

[21] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiánytalan és pontos, nem tartalmaz téves ténybeli következtetéseket, egyszersmind érdemi védekezés hiányában a vádlott pusztán tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, ezért a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[22] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét példás lényeglátással, a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint hiánytalanul és hibátlanul teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, s állást foglalt a tekintetben, hogy a tényállás egyes megállapításait mely bizonyítékokra alapozta. Az ítéltábla a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységével mindenben egyetértett, az kiegészítést sem igényel, ugyanakkor a védői beadványban írtakra/a bejelentett, vádlotti védekezéshez igazodó fellebbezés tartalmára figyelemmel az ítéltábla a következőket hangsúlyozza.

[23] Terhelt1 vádlott ügyvezetősége a cég1 cég1. és az cég5. tekintetében egyaránt aggálytalanul megállapítható volt a teljes vád tárgyát képező időszakban. Az elsőfokú bíróság a cég1.-t érintően az ellenétes adattartalmú okiratokat és tanú8 tanúvallomását részletesen, a logika szabályainak megfelelően elemezve jutott arra a megalapozott következtetésre, hogy a vádlott ügyvezetői pozíciója e cégben a 2012. III. negyedévi bevallás benyújtásának időpontjában is fennállt, s nemcsak azért, mert az ezzel kapcsolatos változásbejegyzési kérelmet elutasították, de erre utalnak az egyéb adatok, úgymint, hogy majd egy év múlva még mindig birtokában volt a könyvelési anyagnak (ellenkező esetben azt a gépkocsijából egy feltörés során nem tulajdoníthatták volna el), a bankszámla felett megmaradó egyedüli rendelkezési jogosultsága, de az is, hogy a végelszámoló – szemben az cég5.-vel – ügyvezetői tevékenységet maga sem gyakorolt. A lefolytatott bizonyítás anyaga tehát nemhogy nem cáfolta, de mindenben alátámasztotta a cégnyilvántartási adatok hitelességét. Mindemellett a vádlott ezzel esetlegesen ellentétes állítása – bár ilyenre a terhelt az eljárás során nem hivatkozott – sem lenne releváns, miután a bevallás alapját képező könyvelési anyag átadásának hiányában rajta kívül nem volt olyan személy, mely az adóalany bevallási kötelezettségének 2012. III. negyedévben eleget tehetett volna (közvetett tettesség).

[24] Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg az I. és II. tényállási pont tekintetében a szállítási szerződések, számlák, bankszámlaforgalmi adatok, tanúvallomások egyező adatai alapján, hogy a cég1 cég1. által a cég8. illetve a cég3. felé, továbbá az cég5. nevében a cég3., cég8., cég6, valamint cég7 felé kiállított számlák tényleges, a számlákon szereplő adatoknak megfelelő gazdasági tevékenységet takartak, s így a tényállásban hivatkozott ÁFA tv. rendelkezéseinek értelmében azok alapján a cég1 cég1.-nek és az cég5.-nek ÁFA bevallási és fizetési kötelezettsége keletkezett. Önmagában ugyanis a bankszámlaforgalmi adatokból kitűnő, kétségtelenül gyanúra alapot adó körülmény, mely szerint a számlák átutalással történő kiegyenlítésének napján a pénzüsszegeket a vádlott vagy megbízottja készpénzben több részletben felvette, a számla szerinti gazdasági esemény megtörténtének cáfolatára nem alkalmas, főként úgy, hogy a vádlott adóigazgatási eljárásban történt meghallgatásakor az I. tényállási pont tekintetében azokat maga sem vitatta, sőt a készpénzben történő felvételre is igyekezett magyarázatot adni.

[25] A törvényszék arra is kifogástalanul utalt, hogy a bűncselekmény megvalósulása, illetve a vagyoni hátrány összege szempontjából irreleváns, hogy a számlák szerint értékesített olajat a cég1. és az cég5. nevében a vádlott más tagállamokban honos gazdasági társaságtól vagy esetleg a védő által minden konkrétum nélküli lehetőségként feleltetett belföldi értékesítés útján szerezte be, illetve volt-e más olyan belföldi beszerzése, mely alapján adólevonási jogát gyakorolhatta volna.

[26] Ez pedig az adólevonás jogának és adófizetés kötelezettségének eltérő jogi természetéből fakad. Az adólevonás joga alanyi jog, annak gyakorlása – a feltételek fennállása esetén – kizárólag az adózó döntésén alapul, és nem tehető függővé pl. attól, hogy a számlát kibocsátó adóalany adóbevallási vagy fizetési kötelezettségének eleget tesz-e. Meg kell azonban felelnie – ahogy arra több közzétett eseti döntés (pl.: EBH.2016.K.33) már rámutatott – az adólevonási jog gyakorlásához szükséges alanyi és tárgyi feltételeknek, rendelkeznie kell adóalanyisággal, számlával és megfelelő nyilvántartásokkal, melyekből az adólevonási jog gyakorlásának alapját képező körülmények, az érintett időszak és összeg megállapítható, ellenőrizhető. A hatályos ÁFA tv. 127. § (1) bekezdés a) pontjában írt, az ügylet teljesítését igazoló számla hitelessége, mint az adólevonási jog tárgyi feltételének megléte ugyanis kizárólag a kapcsolódó könyvek, nyilvántartások adatai alapján igazolható

(ellenőrizhető), s azok vezetésére vonatkozó kötelezettséget a számviteli törvény, de az ÁFA tv. 179. § és 180. §-ában foglalt rendelkezések külön is nevesítik. Az önadózás rendszeréből adódóan az adólevonási jog az adóhatóság előtt az adóbevallásban, a szükséges alanyi és tárgyi feltételek fennállása esetén, de minden esetben aktív magatartással (mely magában foglalja az adózó nyilatkozatát, az érintett összeg és időszak meghatározását) gyakorolható. Az adólevonás joga az adóalanyt illeti meg, és erről nevében kizárólag a képviselőt ellátó személy jogosult nyilatkozni, mely – ahogy jelen ügyben is – az időközben bekövetkezett változások okán nem feltétlenül azonos a társaság képviselőtét korábban ellátó terhelttel; a joggal a hatóságok, bíróságok az adóalany helyett nem élhetnek, az adólevonás jogának nem érvényesítése értelemszerűen számon nem kérhető, de annak pusztán elvi lehetősége javára sem értékelhető. Nyilvánvalóan más a helyzet az értékesítést terhelő, fizetendő adó bevallásával, mely nem az adózó önkéntes döntésén, választásán alapul. A fizetendő adó bevallásának, megfizetésének kötelezettségét az ÁFA tv. 2. §, 55.§, 56.§, 65. §-a nevesíti, e kötelezettség teljesítése alól az adózó (képviselője) a bizonylatok (könyvelés) hiánya miatt sem mentesül.

[27] Összegezve tehát az érintett bevallási időszakokban Terhelt1 vádlott sem a cég1., sem pedig az cég5. képviselőre jogosult ügyvezetőjeként ÁFA bevallást nem nyújtott be, ebből következően az adólevonási jogát a bevallási időszakban, de utólag sem gyakorolta, a számlákat alátámasztó nyilvántartásokkal (analitikával) nem is rendelkezett. Később pedig az érintett társaságokat már nem is képviselte, nevükben nyilatkozattételre, az adólevonási jog gyakorlására jogosult nem volt, így az a védői hivatkozás, hogy belföldi beszerzésből származó költségei is merültek fel, de a nyomozati iratokban szereplő beszerzési bizonylatok a fizetendő adó, azaz a vagyoni hátrány összegére kihatással nem voltak.

[28] A fentiek szerint irányadó tényállásból tehát az elsőfokú bíróság okserűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és törvényes a cselekmény jogi minősítése is, annak helytállóságát az alkalmazott törvényhely kisebb pontosítása nem befolyásolta.

[29] A törvényszék a Btk. 2.§-ára figyelemmel, a feltételes szabadságra és a pénzbüntetés egy napi tétel összegére vonatkozó kedvezőbb elbíráláskori rendelkezések okán, kellő magyarázat mellett döntött a – helyesen – 2012. évi C. törvény alkalmazásáról.

[30] A két adóalany nevében megvalósított tettesi vádlotti magatartást az elsőfokú bíróság helytállóan foglalta speciális különös részi törvényi egységbe, a törvényhely azonban pontosításra szorul akként, hogy valamennyi részcsselekménynél a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel összefüggésben bekövetkezett vagyoni hátrány miatt, a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjának 4., azaz a valós tény elhallgatásával elkövetett fordulata valósult meg.

[31] Az üzletszerűség (Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pont), mint minősítő körülmény felrovására az alanyi és tárgyi feltételek fennállására figyelemmel, törvényesen került sor. Az üzletszerűség megállapításának az sem feltétele, hogy a rendszeres haszon (vagy arra törekvés) az elkövetőnél realizálódjon.

[32] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében feltárta.

[33] A súlyosító tényezők egészítendők ki a költségvetést károsító bűncselekmények köztudomású elszaporodottságával, és csekély mértékben a vádlott javára értékelte az ítéltábla a köz érdekében végzett tevékenységét. A másodfokú bíróság egyetértett azzal is, hogy bár az időmúlás igen nagy jelentőséggel bír, azt azonban a vádlott eljárás során tanúsított magatartása árnyalja. S utóbbi miatt fel sem merülhetett az időmúlás mellett az eljárás elhúzódásának enyhítő tényezőkénti értékelése, az ugyanis jórészt a terhelti magatartásra volt visszavezethető, miután sem a nyomozati, sem az elsőfokú bírósági eljárásban a hatóságok, bíróságok indokolatlan tétlensége nem volt megállapítható. A törvényszék a vádlott javára figyelembe vette két gyermek eltartásához hozzájárulást, melynek jelentőségét érdemben nem növeli további egy gyerek eltartásához nyújtott igen csekély mértékű hozzájárulás, melyről a vádlott az elsőfokú bírósági eljárásban a személyi körülményeire vonatkozó nyilatkozatakor maga is megfeledezett.

[34] A bűnösségi körülmények alapján, azokat a cselekmény tárgyi súlyával is összevetve, a törvényszék helyesen, a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokkal összhangban, a Btk. 80. §-a szerinti büntetési kiszabási elvek szem előtt tartásával választotta meg a büntetés nemeket, s a szabadságvesztés, közügyektől eltiltás és foglalkozástól eltiltás vonatkozásában azok tartamával is egyetértett.

[35] A bűncselekményre irányadó büntetési tétel folytán – miután a korlátlan enyhítés lehetősége nem állt fenn – a szabadságvesztés helyett más büntetési nem alkalmazása kizárt.

[36] Az elsőfokú bíróság által a Btk. 82. § (1), (2) bekezdés b) pontjában írt enyhítő rendelkezés igénybevételével kiszabott 3 év szabadságvesztés további mérséklésére, az enyhítő szakasz teljes kimerítésére a terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyát növelő tényezők (két cég nevében, több bevallási időszakot érintő elkövetés), valamint a vádlott által tanúsított, az eljárás elhúzására irányuló magatartása okán, mely az időmúlás nyomatékát mérsékelte, az ítéltábla sem látott lehetőséget. A 3 éves tartamban ugyanis maradéktalanul kifejezésre jutnak a nyomatékos enyhítő körülmények, a vádlott büntetlen előélete, megromlott egészségi állapota, elmebetegség szintjét el nem érő személyiségzavara, a három gyermekéről gondoskodása, a köz érdekében végzett tevékenysége, és nem utolsósorban az időmúlás is.

[37] A vádlott szakértői véleményekben és orvosi iratokban is dokumentált egészségi állapota kétségtelenül alapot szolgáltatott a Btk. 35. § (2) bekezdése értelmében eggyel enyhébb, fogház végrehajtási fokozat megállapítására.

[38] S ezen egészségi állapotot, a vádlott büntetlen előéletét és az időmúlást az ítéltábla olyan különös méltánylást érdemlő helyzetnek értékelte, mely miatt a Btk. 38. § (3)

bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy Terhelt1 vádlott a szabadságvesztés büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

[39] A törvényszék helyesen alkalmazott a vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést, s annak tartama is kellően igazodik a főbüntetéshez.

[40] Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a haszonszerzés céljából történő elkövetésre és arra figyelemmel, hogy a vádlott felhalmozásra is elegendő jövedelemmel rendelkezik, így a pénzbüntetés Btk. 50. § (2) bekezdése szerinti kötelező alkalmazásának feltételei fennállnak. A napi tételszám meghatározása során az elsőfokú bíróság valamennyi törvényben előírt körülményt megfelelően mérlegelt, ugyanakkor az egy napi tétel összegében nem tükröződött az, hogy az egyébként vagyontalan terhelt jövedelme a szabadságvesztés végrehajtásával megszűnik, és abból két gyermekét is támogatja anyagilag. Ezért a másodfokú bíróság az egy napi tétel összegét a törvényi minimumhoz közelebb eső 3.000 forintra, és ekként a pénzbüntetés összegét 1.200.000 forintra leszállította.

[41] A Btk. 52. § (1) bekezdés b) alapján, miután a vádlott a gazdasági társaság vezető tisztségviselői (ügyvezetői) pozíciójának, mely a Btk. 54. § a) pontja foglalkozásnak minősül, felhasználásával követte el a terhére rótt bűncselekményt, a büntetési célok érvényesülése érdekében a foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabásáról az elsőfokú bíróság törvényesen döntött, s annak Btk. 53. § (1) illetve (2) bekezdésében írt keretek közötti tartama is megfelelő.

[42] A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések a pontosan megjelölt jogszabályi hivatkozásokkal összhangban álltak.

[43] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta azzal, hogy a foglalkozástól eltiltásra is ítéltnek tekintette a terheltet, miután a fő- és „mellékbüntetésre is ítélni kell” a vádlottat. (A „határozatszerkesztés” tárgykörben a Kúria joggyakorlat-elemző csoport vélemény 5. számú melléklet III/2/e) pont). Emellett rögzítette a vádlott közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyeletének zárónapját, és megváltozott személyazonosító igazolványának számát.

Budapest, 2026. június 5.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Raczky Katalin s. k.,

dr. Ignác György s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 18.B.273/2022/189. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.7/2026/16. számú ítéletében írt változtatással 2026. június 5. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. június 5.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő